Biserica, școala lui Hristos

Pentru cei mai mulți dintre noi, biserica este locul unde se cântă, se roagă și se ascultă o predică, după care fiecare pleacă la ale lui. Cei mai mulți membri sunt spectatori: slujba lor este să fie prezenți în bancă și să contribuie cu o sumă de bani la nevoile adunării. În adunările mari, membrii se cunosc doar din vedere, iar pe listă rămân ani de zile oameni pe care nu i-a mai văzut nimeni la adunare. Dar aceasta nu este Biserica despre care Domnul Isus a spus: „Voi zidi Biserica Mea" (Matei 16:18)?

Biserica de azi, departe de chemarea ei

La temelia acestei stări se află o învățătură larg răspândită: că mântuirea se rezumă la iertarea păcatelor. Atunci ucenicia și școala lui Hristos par de prisos. Biserica a ajuns astfel un centru de educație religioasă, cu programe de două-trei ori pe săptămână, iar locul părinților duhovnicești, care să-i crească pe cei născuți din nou, l-au luat predicatorii și organizatorii de programe. Rezultatul este ceea ce Scriptura numește turma risipită: oi care „sunt risipite pe toată fața țării, și nimeni nu îngrijește de ele, nici nu le caută" (Ezechiel 34:6). Rămâne „o formă de evlavie", dar fără puterea ei (2 Timotei 3:5).

Ce este Biserica după planul lui Dumnezeu

Scriptura descrie Biserica drept trupul lui Hristos: „El este Capul trupului, al Bisericii" (Coloseni 1:18). Nu noi ne alegem locul în acest trup, ci „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El" (1 Corinteni 12:18). Iar mădularele sunt legate strâns între ele: „Din El tot trupul, bine închegat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea" (Efeseni 4:16). Așa cum un rinichi nu poate trăi în afara trupului, nici ucenicul nu poate crește singur.

Scopul acestui trup este limpede. Dumnezeu a dat Bisericii slujitori „pentru desăvârșirea sfinților… până vom ajunge toți… la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos" (Efeseni 4:11–13). Trăsăturile Domnului nu le are nimeni de la început; ele se formează prin Cuvânt, prin Duhul Sfânt și prin mădularele trupului.

Școala lui Hristos: de la prunc la om mare

Scriptura vorbește despre Biserică și ca despre o familie, cu copilași, tineri și părinți (1 Ioan 2:12–14). Cel născut din nou nu este lăsat să crească singur. La început primește „lapte", ca un prunc în Hristos (1 Corinteni 3:1–2), apoi, pe măsură ce crește, hrană tare.

Nimeni nu ajunge medic fără facultate; tot așa, nimeni nu ajunge la statura lui Hristos fără să fie ucenic în școala Lui. Dar educația nu este totuna cu creșterea. Un orfan și un copil cu părinți pot merge la aceeași școală, însă numai celui cu părinți îi este cineva alături, să-l încurajeze și să-l corecteze. Predica dă învățătură; familia lui Dumnezeu dă creștere.

Să luăm ca exemplu îndelunga răbdare. Ucenicul învață mai întâi cuvintele Domnului: „Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău” (Matei 5:39). Apoi, când vine încercarea, le pune în practică, călcând pe urmele părinților lui duhovnicești, care calcă la rândul lor pe urmele Domnului. Așa răbdarea ajunge să-și facă „desăvârșit lucrarea” (Iacov 1:4). Aceasta este ținta școlii: „Orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui” (Luca 6:40).

Părintele duhovnicesc

În școala lui Hristos, cel mai mare dar pe care îl primește un prunc este un părinte duhovnicesc. Pavel face o deosebire limpede: „Chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie” (1 Corinteni 4:15). Învățătorul transmite cunoștințe; părintele naște, crește și răspunde de copiii lui până ajung la maturitate.

Pavel a fost un astfel de părinte pentru bisericile pe care le-a întemeiat. Corintenilor le scria: „vă sfătuiesc ca pe niște copii prea iubiți ai mei… De aceea, vă rog să călcați pe urmele mele” (1 Corinteni 4:14, 16), și adăuga: „Iar eu foarte bucuros voi cheltui și mă voi cheltui pe mine însumi pentru sufletele voastre” (2 Corinteni 12:15). La Efes, timp de trei ani, „zi și noapte”, n-a încetat „să sfătuiesc cu lacrămi pe fiecare” (Faptele apostolilor 20:31), învățându-i „înaintea norodului și în case” (Faptele apostolilor 20:20). Tesalonicenilor le amintea că s-a purtat în mijlocul lor „ca o doică ce-și crește cu drag copiii” și că a fost „pentru fiecare din voi ce este un tată pentru copiii lui: vă sfătuiam, vă mângâiam” (1 Tesaloniceni 2:7, 11). Iar pentru galateni simțea din nou „durerile nașterii”, „până ce va lua chip Hristos” în ei (Galateni 4:19).

Cu Timotei și Tit, legătura aceasta se vede și mai limpede. Timotei este „preaiubitul meu copil” (2 Timotei 1:2), „copilul meu prea iubit și credincios în Domnul” (1 Corinteni 4:17), care a slujit alături de Pavel „ca un copil cu tatăl său” (Filipeni 2:22). Tit este „adevăratul meu copil în credința noastră a amândurora” (Tit 1:4). Timotei a urmărit de aproape nu doar predicile lui Pavel, ci viața lui: „învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea” (2 Timotei 3:10). Chiar ajunși la maturitate, amândoi primeau încă îndrumări și însărcinări de la părintele lor (Tit 1:5; 1 Timotei 1:18), iar la rândul lor trebuiau să încredințeze ce primiseră „la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2:2).

Acesta este rolul părintelui duhovnicesc: naște prin Evanghelie, hrănește cu lapte și apoi cu hrană tare, sfătuiește, mângâie și mustră, veghează cu lacrimi, trăiește ca un exemplu de urmat și nu se oprește până nu vede chipul lui Hristos format în copiii lui. Astăzi aceste lucruri aproape au dispărut. Avem predicatori, conducători și comitete, dar aproape nimeni nu mai are curajul să spună: „Aceștia sunt copiii mei preaiubiți în Domnul, pe care îi cresc de la pruncie până la maturitate.”

Unde te afli?

Este de importanță vitală să știm în ce adunare ne aflăm. Să ne întrebăm: sunt strâns legat de alte mădulare sau doar stau în bancă alături de ele? Am părinți duhovnicești care veghează

asupra mea? Port sarcinile cuiva (Galateni 6:2)? Dacă aș lipsi o lună de la adunare, m-ar căuta cineva?

O cercetare în lumina Scripturii

Cei mai mulți își judecă adunarea după ce sunt obișnuiți să vadă: o clădire frumoasă, un cor bun, predici bine construite. Dar măsura după care Dumnezeu judecă Biserica nu este obiceiul, ci Cuvântul Său. Așa cum un cântar se verifică după etalon, nu după alte cântare, tot așa adunarea noastră nu se verifică după alte adunări, ci după Scriptură.

Acesta este și rostul site-ului Cuvânt Curat: să-l ajute pe cel care dorește cu adevărat să-și pună viața și adunarea în lumina Scripturii nemodificate, fără adaosurile tradiției și fără tăieturile comodității. Broșurile, predicile și studiile de aici nu cer să fie crezute pe cuvânt, ci să fie verificate cu Biblia deschisă: „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun" (1 Tesaloniceni 5:21). Ioan ne avertizează: „Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși" (1 Ioan 4:1). Cine face această cercetare cu inimă sinceră nu rămâne în întuneric: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea" (Psalmul 119:105).

Te invităm să citești broșura „Biserica – Trupul lui Hristos". Vei afla din ea ce spune Domnul despre bisericile din zilele noastre, cum funcționează trupul Lui strâns legat, care este rolul fiecărui mădular și după ce semne se deosebește o Biserică vie de una moartă.

Sursa: *Biserica, școala lui Hristos* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/articole/biserica-scoala-lui-hristos